

ת"ד 3080/11/22 - מירב נינה שטיינמץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 3080-11-22 מדינת ישראל נ' שטיינמץ
תיק חיצוני: 215674/2022

בפני מבקשת נגד משיבה
כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביץ-אורי
מירב נינה שטיינמץ
מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת ביום 26.03.2023.

1. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות שבוצעו ביום 02.05.2022 של התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961; נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961; אי ציות לתמרור 301 בצומת לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961.
2. ביום 16.1.23 בקשה המבקשת לדחות הדין אליו הוזמנה. ביום 16.1.23 נדחה הדין בעניינה ליום 26.3.23. המבקשת הוזהרה כי אם לא תתיצב לדין יוכרע דינה בהעדרה.
- ביום הדין הנדחה, לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזרו עליה קנס בסך ₪ 1,000; פסילה לתקופה של שלושה חודשים; פסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים.

טענות המבקשת

3. לטענת המבקשת היא נעדרה מהדין כיוון שההודעה על מועד הדין חמקה מעיניה עקב חוסר הבנה בהליכים משפטיים ועקב מעבר דירה.
4. עוד טענה המבקשת כי הותרת פסק הדין על כנו תפגע בה הן בהיבט הכלכלי והן בהיבט הנזיקי מול חברת הביטוח.

טענות המשיבה

5. המשיבה צרפה לתגובה את החלטת בית המשפט על שינוי מועד הדיון ואת הודעת המזכירות למבקשת בדבר מועד הדיון החדש.

6. לעניין עיוות הדיון טענה המשיבה, כי לא הונחה תשתית שאכן ייגרם למבקשת עיוות דין.

דין

7. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ועל כן דינה להידחות על הסף.

למעלה מן הצורך אדון בבקשה לגופה.

8. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסיין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

9. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

10. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדיון ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

11. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי

התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדין וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

12. ביום 16.01.2023 הגישה המבקשת בקשה לדחיית מועד הדין עקב מבחן באוניברסיטה.
13. ביום 16.01.2023 נעתר בית המשפט לבקשת הדחיה והדין נדחה ליום 26.3.23. המבקשת הוזהרה כי אם לא תייצב לדין יוכרע דינה בהעדרה.
14. ביום 16.1.23 בשעה 13:57 יצרה מזכירות בית המשפט קשר טלפוני עם המבקשת באמצעות בעלה והודיע לו על מועד הדין הנדחה.
15. לטענת המבקשת היא לא התייצבה לדין משום שמועד הדין "חמק מעיניה".
16. הטענה לפיה טעות אנוש היא הגורם לתקלה נבחנה בעפ"ת 42642-12-17 שאול שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 שם נקבע:
"גזירה שווה בעניין זה, ניתן לגזור מן ההלכות שנקבעו בסוגיית ביטול פסק דין שניתן בהעדר, לפיהן - שכחה, טעות, חוסר תשומת לב, או בלבול במועד, אף אם אירעו בתום לב, אינם מהווים טעם מוצדק כאמור (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793; רע"פ 418/85 פרץ נ' רוקינשטיין (13.8.85); רע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל, 28.7.2009)."
17. שכחה של הדין לבדה, או טעות אנוש, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדין שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין, או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).
18. טענת המבקשת לפיה היא אינה בקיעה בהליכים אינה מתיישבת עם העובדה כי היא הגישה בעבר בקשה לדחיית הדין. המבקשת לא פרטה מה מנע ממנה להגיש בקשה נוספת לדחיית הדין. אין בטענת המבקשת לפיה הדין "חמק מעיניה" כדי להצדיק אי התייצבות לדין, גם אם אירעה בתום לב.
19. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

20. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקשת ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרה

ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

21. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד הגיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

22. יתרה מכך גם אם הייתה המבקשת מעלה טענות של ממש להגנתה מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשתתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).

23. המבקשת לא טענה וממילא לא הוכיחה כי קיים סיכוי כלשהו לשינוי תוצאות ההליך .

24. המבקשת טענה בעלמה כי יגרם לה נזק כלכלי ונזיקי אך לא הוכיחה זאת אף לא בראשית ראיה.

25. אף העונש שהוטל על המבקשת, תוך שנלקח בחשבון עברה התעבורתי, אינו חורג מהענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשעה וזאת, בין היתר, בשים לב לפסילת המינימום הקבועה בחוק.

26. לפיכך, איני סבורה כי יגרם לנאשמת עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ג, 08 יולי 2023, בהעדר הצדדים.